

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **S.S.E.**, státní příslušnost Irák, t.č. pobytem ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, zastoupen *Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9*, proti žalované **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. srpna 2015 čj. **KRPP-132065- /ČJ-2015-030022**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 30 dnů od 13.8.2015. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci a nabylo právní moci dne 14.8.2015.

Dne 14.9.2015 žalobce prostřednictvím žalované podal žalobu proti označenému rozhodnutí, ve které uváděl, že žalovaná porušila § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobce byl zadržen, neboť zde byl důvod, že bude rozhodnuto o ukončení pobytu na území České republiky a že bude realizováno předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Podle žalobce, pokud mělo dojít k realizaci předání podle takovéto smlouvy nebo nařízení, měl správní orgán žalobce zajistit podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a v rozporu s § 2 odst.

3, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2003 čj. 2 Azs 47/2003-130 a ze dne 12.12.2003 čj. 2 Ads 33/2003-78, podle nichž o nepřezkoumatelné rozhodnutí se jedná tehdy, je-li výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

Žalovaná ve **vyjádření k žalobě** navrhla zamítnutí žaloby s tím, že má předně za to, že žalobci prekludovala lhůta 30 dnů k podání žaloby stanovená v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná uváděla, že žalobce vstoupil na území Evropské unie a zároveň na území ČR nedovoleným způsobem, neboť v době vstupu nedisponoval platným cestovním dokladem a dokladem opravňujícím mu vstup nebo pobyt na území ČR (území Evropské unie). Kapitola I., článek 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), uvádí, že „vnější hranice lze překračovat pouze na hraničních přechodech a během stanovené provozní doby“. Z protokolu o vyjádření žalobce vyplývá podle žalované, že žalobce překonal vnější hranici Evropské unie úmyslně nedovoleným způsobem a bez cestovního dokladu. Po nedovoleném překročení se nesnažil kontaktovat zastupitelský úřad Iráku, aby si zajistil vydání náhradního cestovního dokladu, a ani v žádné z tranzitních zemí nepožádal o azyl, ačkoliv tvrdí, že měl v plánu odcestovat do jakékoliv evropské země a požádat o azyl. Cílem jeho cesty byla SRN nebo Švédsko. Uváděl, že celou cestu se spoléhal na služby převaděčů, za což jim platil nemalé částky získané půjčkou od kamarádů v Turecku. Cestu plánoval předem s tím, že se do Iráku nechce již vrátit. Z těchto důvodů byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť z jeho dosavadního jednání je zřejmé nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná měla za to, že neporušila toto ustanovení, neboť žalobce je starší 15-ti let, bylo mu doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a v odůvodnění rozhodnutí o zajištění jsou zhodnoceny podmínky zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Realizace správního vyhoštění do země původu je možná, což potvrzuje závazné stanovisko OAMP. S ohledem na ně je jednoznačné, že situace v Iráku v konkrétním případě žalobce nemůže odůvodnit závěr, že by nemohl být do Iráku vyhoštěn. Jedinou překážkou realizovatelnosti vyhoštění je nyní pouze ověření totožnosti žalobce. Žalobce namítá, že dle odůvodnění napadeného rozhodnutí byl zadržen z důvodu, že bude rozhodnuto o ukončení jeho pobytu v ČR a následně realizováno předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, a na základě toho měl být žalobce zajištěn dle svého tvrzení podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že tuto formulaci uvedla v odůvodnění prvního odstavce rozhodnutí v části „Dosavadní průběh řízení“, kde se jedná pouze o popis děje od okamžiku zajištění žalobce po výsledky daktyloskopování na stanici LSSS 3000, kdy se žalovaná důvodně domnívala, že na základě předchozích zkušeností s obdobnými případy bude žalobce splňovat podmínky tzv. Dublinského řízení. Tato domněnka byla následně vyvrácena v okamžiku, kdy nebyla nalezena shoda otisků ani jiný HIT k žalobci, z čehož vyplynulo, že žalobce nepožádal o azyl v žádné jiné zemi a nebude s ním vedeno Dublinské řízení a nebude zajištěn podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Postup podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je podle žalované odůvodněn v části rozhodnutí označené „Naplnění zákonných podmínek zajištění“. Prvotní doba zajištění žalobce 30 dnů s ohledem na úkony spojené s ověřením totožnosti a s opatřením náhradních cestovních dokladů odpovídá dle

žalované náročnosti komunikace se zastupitelským úřadem země původu. Žalovaná jednala podle svého tvrzení pouze podle zákona o pobytu cizinců, který implementoval směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam PČR Krajského ředitelství PČR, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 13.8.2015, podle něhož v tento den v 10:45 hod. hlídky odboru zajistily na louce u vesnice Nové Domky u Boru žalobce poté, co byl s ostatními osobami kontrolován a vyzván k prokázání totožnosti, což ani po opětovné výzvě neučinil. Žalobce uvedl, že nepožádal o azyl v žádném státě Evropské unie. Bylo provedeno daktyloskopování na stanici LSSS 3000 a otisky porovnány v systému Eurodac, kde nebyl nalezen HIT. Toto dokládá výpis z Eurodacu ze dne 13.8.2015. Správní orgán prvního stupně dne 14.8.2015 zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod první zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý téhož zákona.

V protokole o vyjádření ze dne 14.8.2015 žalobce uváděl, že z Iráku odjel přibližně před šesti měsíci. Odjel z Mosulu, který zabral Islámský stát. Dali mu ultimátum, že k nim musí nastoupit a bojovat s nimi. Dál ho nutili odstranit tetování, nesměl kouřit na ulici a on nechtěl bojovat, protože má manželku a 5 dětí v Iráku. Pokoušel se utéct do Kurdistánu na sever Iráku, kam ho ale Kurdové nepustili, protože se ho báli, když přišel z Mosulu. Rodinu zajistil tak, že ji přestěhoval mimo Mosul ke kamarádovi, a poté odjel do Turecka bez cestovního dokladu, který má v Iráku, protože se doslechl, že v Evropě udělují azyl. Měl v plánu odjet do jakékoliv evropské země a požádat o azyl a potom si sem vzít svou rodinu. V Turecku neměl dost peněz, tak mu kamarádi nějaké poslali. Z Turecka jel dál do Bulharska. Platil za převedení do Bulharska, kdy jeli autem nebo šli pěšky. Z Bulharska přešli do Srbska. V Bělehradu byli tři dny a poté se dohodli s převaděčem, který je autobusem zavezl na hranice s Maďarskem. Tyto hranice přešli a tam na ně čekalo auto, které je mělo odvézt do Německa. V autě strávili osm hodin. Nastupovali za tmy kolem dvacáté druhé až dvacáté třetí hodiny a zde je vyhnal z auta a ukázal jim směr, kterým mají jít. V autě bylo 22 běženců. Nevěděl, že projdou přes Českou republiku. Mezi sedmou a osmou hodinou ranní dne 13.8.2015 je řidič vysadil. Šli pak pěšky asi více než jeden kilometr lesem a potom po silnici. Následně narazili na nějaké auto a ptali se, kde jsou, jestli už jsou v Německu. Byla s tím člověkem špatná domluva, tak mu řekli, ať zavolá policii. Za celou dobu, co odjel z Iráku, ho nikde nekontrolovala policie, ani mu nebrala otisky, první kontrola byla až v České republice. To, že je v ČR, se dozvěděl od policie. Měl na cestu 2.000 dolarů a dalších 6.500 dolarů mu půjčili kamarádi v Turecku. Je si vědom, že svým pobytem na území ČR bez dokladů a bez víza porušuje zákony České republiky. Cílem jeho cesty je jakákoliv země, kde může zajistit rodinu, aby byla v bezpečí. Českou republikou jen projíždí. Do svého domovského státu vycestovat dobrovolně nechce. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje do Německa nebo do Švédska. Žalobce nežádal, aby byl o jeho zajištění informován zastupitelský úřad.

Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14.8.2015 vydané podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb.

pro potřeby řízení o správním vyhoštění o tom, že vycestování žalobce je možné. Dále je součástí správního spisu rozhodnutí žalované ze dne 31.8.2015 o uložení správního vyhoštění žalobce na jeden rok podle § 119 odst. 1 písm. c) bod první a druhý zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** se uvádí v části označené jako „Dosavadní průběh řízení“, že cizinec byl dne 13.8.2015 v 10:40 hod. kontrolován hlídkou cizinecké policie Bor na louce u vesnice Nové Domky společně s dalšími jedenácti osobami, přičemž všichni byli vyzváni k prokázání totožnosti, což neučinili, proto byli zajištěni podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť je zde důvod, že bude rozhodnuto o ukončení pobytu na území ČR a bude realizováno předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství nebo podle právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Cizinci byli eskortováni na oddělení cizinecké policie v Plzni, kde bylo provedeno daktyloskopování a otisky byly porovnány v systému Eurodac, kde nebyla nalezena shoda ani jiný HIT záznam k osobě. S cizincem bylo dne 14.8.2015 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod první a druhý zákona č. 326/1999 Sb., tj. z důvodu, že cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, či cizinec pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Následným prověřováním a vyjádřením cizince bylo zjištěno, že žalobce vstoupil do ČR dne 13.8.2015 bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu není oprávněn, a dále zde v rozporu se zákonem pobýval. Cizinec popsal migrační trasu z Iráku s cílem dostat se do SRN. Na území EU a Schengenského prostoru vstoupil mimo hraniční přechod v lese ze Srbska do Maďarska za pomoci převaděče. Na území Maďarska nastoupil společně se skupinou ilegálních migrantů na ložnou plochu nákladního vozidla, které ho mělo dovézt do SRN. Z auta byla skupina migrantů vysazena v ČR v těsné blízkosti státní hranice se SRN a byl jim ukázán směr do SRN, hranici měli přejít mimo hraniční přechod s cílem dostat se ilegálně do SRN. Cizinec nemá cestovní doklady ani prokázanou totožnost. Nemá adresu pobytu ani finanční prostředky. Z území ČR není schopen ani ochoten vycestovat zpět do domovského státu nebo do státu, kde by měl povolený pobyt. Dále správní orgán ve svém rozhodnutí zkoumal možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b nebo § 123c zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce nemá v ČR adresu pobytu ani možnost zajištění ubytování. Finanční prostředky, které má v hotovosti u sebe, jsou nedostatečné k vycestování a k pobytu na území ČR na více než pár dní. Správní orgán se zabýval i zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou mu v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné. Ze stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, je vycestování možné. Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, jak požaduje návratová směrnice a jak judikoval Nejvyšší správní soud, a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Správní vyhoštění je tedy realizovatelné. Správní orgán konstatoval, že zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce vědomě protiprávně vstoupil na území ČR, nemá cestovní ani jiné doklady, kterými by mohl věrohodně prokázat svoji totožnost, nemá na území žádnou adresu pobytu, nemá žádné podstatné finanční prostředky umožňující pobývat

na území nebo vycestovat z území, taktéž nejsou správnímu orgánu známy žádné rodinné vazby v ČR ani v rámci Schengenského prostoru, tudíž nezbylo správnímu orgánu než rozhodnout tak, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zájem ČR a Evropské unie podle správního orgánu zcela jistě v dané věci převažuje nad oprávněnými zájmy účastníka řízení. Účastník řízení tím, že se správním orgánem nespolupracoval zejména v oblasti zjištění a prokázání jeho skutečné totožnosti, si omezení své osobní svobody spoluzpůsobil.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Nejprve se soud zabýval tvrzením žalované o opožděnosti žaloby. Názoru žalované soud nepřisvědčil s ohledem na to, že 30 denní lhůta k podání žaloby uplynula sice již 13.9.2015, ale to byla neděle, proto byla lhůta zachována a žaloba mohla být podána i následující pracovní den (14.9.2015).

Podle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.** policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle **§ 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.** policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství.

Z cit. ust. § 124 a § 129 zákona č. 326/1999 Sb. jsou zřejmé rozdílné podmínky zajištění cizince. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010 č.j. 9 As 5/2010 - 74 "zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy dle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, představuje postup, který má přednost před zajištěním dle § 124 tohoto zákona; vztahuje se pouze na cizince, na které dopadá některá z tzv. readmisních smluv."

V dané věci byl žalobce zajištěn nejprve podle zákona o Policii ČR poté, co byl zadržen jako cizinec, který neměl u sebe žádné doklady. V napadeném rozhodnutí je jasné odděleno skutkové zjištění označené jako "Dosavadní průběh řízení" od vlastního právního hodnocení případu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že původní předpoklad žalované, že bude žalobce zajištěn podle § 129 zákona o pobytu cizinců, se nenaplnil poté, co bylo provedeno daktyloskopování a otisky žalobce byly porovnány v systému Eurodac, kde nebyla nalezena shoda ani jiný HIT záznam k osobě. Za těchto okolností je evidentní, že nepřipadalo v úvahu zajištění za účelem předání na základě readmisní dohody podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. Naopak je z výše cit. obsahu správního spisu a z napadeného rozhodnutí zřejmé, že nadále bylo postupováno podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zejména zahájením řízení o správním vyhoštění a opatřením závazného stanoviska OAMP k možnosti vycestování žalobce. Soud se ztotožňuje se žalovanou v závěru, že zákonem stanovené

podmínky zajištění byly naplněny a rovněž byly dostatečně, srozumitelně a logicky odůvodněny v napadeném rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 24. září 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková